

O Bakışları Unutamam 3

— sahara · 14 Şubat 2017

Peygamberimizin, “İlim Çin’de de olsan alınır.” Yine din ulularımızdan Hz. Ali’nin, “Bana bir harf öğretmenin kırk yıl kölesi olurum.” gibi sözlerle dinimizin öğrenmeye, ilime ne kadar çok önem verdiği yadsınamaz bir gerçektir. Yine dinimiz Müslümanın iki gününün aynı olmaması gerekir savıyla inananları çalışmaya yönlendirir. Öğrenme-öğretme eyleminin sonu yok. Bu bağlamda ünlü İngiliz filozof Bertrand Russel’den şöyle bir söz okumuştum: “Bilmediklerimiz bir okyanus, bildiklerimiz bir damla bile değildir.”

Bu görüşler ışığında yurttaş olarak bizlerin okumaya aydınlanmaya ne çok gereksinimiz olduğu açık. Hele öğretmenlerimizin gün gün, hafta hafta... her yıl bilgilerini yenilemeleri okulculuk çalışmalarındaki yenilikleri takip etmeleri çok önemli. Bilgi çağında yaşıyoruz. Ulusların en önemli zenginlik kaynağı yetiştirdikleri donanımlı insan gücüdür. Öğretmenlerimiz, güzel günler yaşamamız ve geleceğimize ümitle bakabilmemiz için çok çalışmalı ve donanımlı olmalı. Yoksa bu güzel topraklarda barış içinde huzurlu yaşamamız olanaklı değildir.

Anı-öykülerimi yazarken birincil amacım kral çıplak bakış açısıyla okullarda yapılan çalışmalarını anlatmak. Yanlışlıkları göstermek, hastalıkları teşhis etmek. Karınca kararınca yılların kazanımlarıyla edindiğim deneyimlerin ışığında sorunlara çözüm yolları önermek. Maalesef ülkemizde sıkça uygulanan bilim dışı uygulamaları irdelemek. Böylesi uygulamaların sorunlara çözüm değil çözümsüzlük getirdiğini anlatmaya çalışmak.

Az gelişmiş ülkelerde ve bizde de hep yaşanan bilgiye, tecrübeye ve liyakate önem vermemenin nelere mal olduğunu sık sık görüyoruz. Tek dileğim halkımızın aydınlanma yaşaması, özgür düşünceli yurttaş olabilme olgunluğuna erişmesi. Bu ülkeye ulaşmanın yolunun çocuklarımızın, gençlerimizin bilimsel yöntemlerle eğitilmesi. İnsanımızın gerçek düzeyde okur-yazar hale gelmesi. Karşılaşılan sorunları çözmekte bilimin aydınlatıcı ışığına yönelmelerini kendilerine yaşam biçimi olarak seçmesi.

Böylesi idealist görüşler ışığında çoğu kere Don Kişot usulü yaptığım çalışmalarını anlatırken sürçü lisan yapmamaya özen gösterdiğimi de belirtmek isterim.

Analitik düşünerek ve kutsal dinimizin görevlerini de yerine getirmenin gayet de olanaklı olduğunu yaşayarak uyguladığımı belirtmek isterim. Bunun için bu seride yazdığım bir önceki yazıda namaz kıldığımdan bahsetmişim. Yoksa riyakârlık yapmak değildi amacım. Biliyorum inanç, kişi ile Allah arasında olan bir ilişki biçimidir. İsteyen dinimizin kurallarına uyar, istemeyen de serin davranır. Önemli olan birbirimizi kırmadan, fikirlerimizi özgürce savunabilmek, görüşlerimizi zorla dikte ettirmemeye çalışmamak.

Okullarda tek gaye nitelikli eğitim yapacak çalışmaların önünü açmak olmalı. Öğretmenlerin idealist duygularla yetiştirilmesi için en önemli ayağı. Bakanlığımız, devletimiz ülkenin ihtiyacı kadar öğretmen yetiştirecek okullar açmalı. Geçmiş yıllarda uygulanan köy Enstitüleri ve Öğretmen Okulları uygulamalarından da yararlanarak çalışmalara bir an önce başlanmalı. Hemen hemen her üniversite bünyesinde eğitim fakültesi açıp gerekli donanım sağlanmadan öğretmen adayı yetiştirmek hiç sağlıklı yaklaşım değil.

Gelelim özelde okulumda genelde ülke düzeyindeki okulculuk faaliyetlerine. Okullarımızda öğretmen okulu çıkışlı, farklı fakülte mezunları, eğitim fakültesi bitiren ve de sözleşmeli öğretmenler çalışmaktalar. Farklı okullarda farklı amaçlarla yola çıkanlar ülkemize has bir uygulamayla bir aradayız.

Benim gibi mesleğinin son baharını yaşayanlar öğretmen olarak yetiştirilmiştik. Bizim için uzak-yakın köy önemli değildi. Yurdumuzun yücelmesini kendimize şiar edinmiştik. Aramızda okuldan aldığımız terbiye ile örnek düzeyde dayanışma duygusu vardı. Büyüklerimize büyük saygı duyar, onların tecrübelerinden yararlanmakla güzel başarılarla imza atardık. Deneyimli öğretmen büyüklerimiz de bizlere yardımcı olmak için hiçbir fedakârlıktan kaçınmazlardı.

Giderek meslektaşlar arasında olmaması gereken aşırı fikir ayrılıkları oluştu. Öğretmenler farklı partilerin sözcüleri durumuna geldi. Ayrışmalar ve gruplaşmalar baş ağrıtabilecek düzeye geldi. Kimse kimseye değil soru sormak, selamlaşmak bile usulen hale geldi. Bu durumları üzümlere yazıyorum. Meslekte saçları aklaşmış bir müfettiş benim gibi emekliliği yaklaşmış arkadaş grubuyla sohbet ederken söylediği sözler çok ilginçti.

“Siz kıdemli öğretmenler emekli olunca okullarımızın durumu hiç hoş olmayacak. Yeni kuşak öğretmenler pedagojik bilgilerle yetiştirilmiş olarak gelmiyorlar.” Bu içerikte sözleri hep duyar olduk.

Arkadaşlarımla güzel bir uygulama içine girmiştik. Sohbetlerimiz esnasında birbirilerimize sıkça sorular soracağız. Dersleri başarılı işlemek adına soru sormaktan çekinmeyeceğiz. Ayşe öğretmenim bu konuda açık kalplilikle düşüncesini paylaştı:

“Kendine güveni olan, yoruma ve eleştiriye açık olan öğretmenler ders işleyişi hakkında sorular sorabilir.” Arkadaşımız haklıydı. Velileriyle sorunlar yaşayan, teftişlerde yüzleri gülmeyen arkadaşlar aramıza katılmazlardı. Ben de kendi aramızda üst düzey yardımlaşma ve dayanışmanın olmasından yana oldum. Bizler birbirimize destek olur özellikle nitelikli eğitim için görüşlerimizi paylaşırsak öğrencilerimiz ve de herkes için verimli işler çıkarırız. Müfettiş, amir, veli karşısında alını ak, başı dik oluruz savımı sürekli gündemde tutmaya çalıştım.

Mezun ettiğim öğrenciler artık ikinci kademe öğrencileri olmuştu. Onların durumlarını da takip ediyorum. Fen Bilgisi yazılısından sınıfça dökülmüşler. Yana yakıla bana geldiler. Başarısızlıkların

nedenini sordum. Burcu'm vardı. Başarılı bir kızımdı. Başladı anlatmaya:

“Öğretmenim, öğretmenimiz sınıfımıza dersin yarısında geldi. Sınavı başlattı. Zil çalınca da kâğıtlarımızı topladı... Cevapları yetiştiremedik.” Bu durumu Fen Bilgisi öğretmeniyle görüştüm. Yeni mezun genç kadın öğretmenimiz benimle daha da konuşmadı. Hâlbuki durum hakkında konuşma isteğim gayet de masumcaydı. Genelde genç arkadaşlar çokbilmişler havasına kapılıp bizlere yaklaşıyorlardı. Nihayetinde de velilerle sık sık sorunlar yaşıyorlardı.

Hele müdürümüz şen, şakacı bir arkadaştı. İlçe okulumuza atanıyor. Sendikalar itiraz ediyor. Atanması durduruluyor. Yerine müdür yardımcısı vekâlet ediyor. Kısa süre sonra bir daha atanıyor. Bu terane hayli devam etti.

Sınıfımda gönlümce çalışıyorum. Velilerimle iletişim tam. Okulumuzda bir adet fotokopi makinesi var. Öğrencilerimize çalışma yaprakları hazırlıyoruz. Bu çalışmalarını okulda çoğaltıp öğrencilerimize çalışma ödevi olarak dağıtıyoruz. İkinci kademe arkadaşlarımız yazılı kâğıdı çoğaltıyorlar. Fotokopi makinemiz sık sık bozuluyor. Velilerimle görüştüm. Sınıfımıza ait yazıcı aldık. Eve götürdüm. Çalışma kâğıtlarını evde hazırlıyorum. Sadece bir öğrencin özel eğitime muhtaç. Özel ilgilendim. Velisi ile birlikte çalışmalar yaptık. Bir ilerleme sağlayamadık. Durumu ilçe rehberliğine ilettik. İlçeye, birinci dönemin sonuna doğru bildirmeme karşın haziran ayının ilk haftasına randevu alabildim. Haziranda okullar zaten tatile giriyor. Bu konuda, İlçe Milli Eğitim Müdürü'ne şöyle bir öneride bulundum:

“Sayın müdürüm seksenli yıllarda 15. Kolordu İlköğretim Okulu'nda çalıştım. O zaman müdürümüz okulumuzdaki özel öğretime muhtaç öğrencilere bir sınıf tahsis etti. Bir öğretmen arkadaş sadece o çocuklara ders veriyordu. Siz de hemen yakın çevre okullarında bu öğrencilerimiz için bir sınıf açtırsanız... Olmaz mı?” Müdürümüzün cevabı aşırı trajikomikti:

“Hocam müdür arkadaşlar sınıf vermiyorlar!” Hani denir ya öp babanın elini. Müdürlük öğretmenlerin banka özendirme (promosyon) paralarından kendine pay ayırıp müdürlük için özel araba alırken gayet başarılı bir biçimde irade kullanabiliyor.

Müfettiş geldi. Teftiş çok güzel geçti. Goncalarım gönlümce okuyorlar. Müfettiş benim için idarede şu sözleri söylemiş. Müdür yardımcısı arkadaş anlattı:

“Otuz altı yıllık bir arkadaş. Hayret ettim. Sanki göreve yeni başlamışçasına enerjik ve çaba içinde. Arkadaşa dikkat edin emekli olmasın.”

Sene sonunda velilerimin yüzü gülüyordu. Güzel bir okuma bayramı yaptık. Haziran ortaları geldi karneleri verildi. Sene sonu toplantıları ve seminer dönemine girdik. İlk kez piknik yaparak sene sonu öğretmenler kurulu yaptık. Eğlenmek güzel. Hem piknik beraberinde kurul yapılması tuhaftı. Sadece teftiş raporları dağıtıldı. Gerisi şarkı ve sohbet. Gündem, çalışmaları irdelenmesi yok.

İki yıl önceki rapor notum, 100 tam nottu. Bu kez 99 olarak takdir edilmişim. Otuzun üzerinde öğretmen kadrosu içinde birkaç arkadaşımız 98 almıştı. Not önemli değildi. Önemli olan öğrencilerimin başarılı olmasıydı. Öylece tatile girdik.

Meslekte otuz yedinci yılı da gayet başarılı götürüyorum. Önceki yıllarda iki kez sağ kasıktan fıtık ameliyatı geçirdim. Bu kez sol kasıktan fıtık çıktı. Ameliyat olmam gerekti. Yıllar önce köyde baba evinde çok ağır koşullarda çalışmışım. Çalışırken Allah'ın verdiği gücümü sonuna kadar kullanırdım. Okullarda da fiziki çalışma durumu olduğunda aynı biçimde işe dalarım. Okula demirbaş dolap mı gelmiş, masa mı? Hiç üşenmeden taşınmasına yardım ederdim. Her neyse ameliyat gerekiyor.

Nöbetlerimi hiç aksatmadan tutardım. Son sene müdürüme istirahatda bulundum özellikle soğukların sürdüğü günlerde bana nöbet yazmayın. Yanılmıyorsam yirmi beş yıl çalışan öğretmenlere yönetmelik gereği nöbet tutturulmaz. Müdürüm gülererek teklifimi geçiştirdi. Emekli olmaya karar verdim. Öğretmenler odasında kısa bir toplantı tertiplendi. Arkadaşlar şu şiirlerle veda ettim.

Ziller Çalacak

Zil çalacak... Sizler derslere gireceksiniz bir bir
Zil çalacak, ziller çalacak benim için,
Duyacağım evlerden, kırlardan, denizlerden;
Ta içimden birisi gidecek uça ese...
Ama ben, ben artık gidemeyeceğim.

Zil çalacak... Siz geminize, treninize gireceksiniz bir bir
Zil çalacak, ziller çalacak benim için,
Duyacağım iskelelerden, istasyonlardan bütün;
Ta içimden birisi koşacak ardınızdan....
Ama ben, ben artık gelemeyeceğim.

Sonra bir gün bir zil çalacak yine
Hiç kimseler kimsecikler duymayacak,
Ne sınıflar, ne iskeleler, ne istasyonlar, ne siz...
Ta içimden birisi kalacak oralarda
Ben gideceğim. Zeki Ömer DEFNE.

Gözleri yaşaran arkadaşlarım oldu. Hayat bu, ne diyeceksin. Her şeyin bir sonu var! Bunun gibi nice tatlı

başlayan ilişkilerde günü geliyor bitebiliyor. İstemesek de..!

nc ameliyat geçirirsem gönlümce öğrencilerime yararlı olamam diye otuz yedinci yılın sonunda emekli oldum. Yaz geçti. Artık benim için goncalarla bir arada olamayacaktım. Onların en tatlı kuş civıltılarından daha hoş olan seslerini duyamayacaktım. Okullar açıldı günler geçti. Bir gün arkadaşlarımı ve öğrencilerimi ziyaret etmek adına okula gittim. Arkadaşlarla selamlaştık. Özlem giderdik.

Zil aldı. Sınıfımı alan arkadaştan izin alıp öğrencilerimi ziyaret ettim. Geleceğimi duymuşlar. Sınıfa girince hepsi ayağa kalktılar. Selamlaştık yerlerine oturdular. Zaman işte o anda durdu. Dünya dönmüyor, saatler çalışmıyordu! Karşılıklı bakıştık. Bakışlarımızda çok anlamlar yüklüydü. Hepsinin bakışlarında bir siten bir ksmşlk vardı. Bakışlarıyla "Bizi niçin bıraktın..!" diyorlardı. Hele birinci sınıfta komşu okula intibak edemeyip sınıfıma gelen küçük goncamın sessiz, mahcup duruşunu, beni szşn, o bakışları unutamam. Bu yazıyı yazarken bile o bakışı bu an gibi anımsadım ve gözlerim yaşardı. Yaşama yeniden başlamak olası olsa meslek olarak yine ğretmenliği seçerim demekten öte bir sözüm yok.